

Getuigenis Peter Verschelden Hoe MMC mijn leven op zijn kop zette

Verbijstering. Ontgoocheling. Zelfverwijt. Angstzweet. Misschien ook zelfs een lichte vorm van paniek. Ergens begin januari 2012. De feestdagen waren net achter de rug. En de weegschaal loog dat ik 99,8 kg woog. Of zou het wél juist zijn? Het besef begon te groeien dat ik misschien toch moest overwegen om iets van lichaamsbeweging te gaan doen. Naast wandelen in de Ardennen en elders. Want dat deed ik al. Maar wat zou ik beginnen? Joggen dan misschien? Oké, joggen dan maar. Uit één of ander Libelle-achtig magazine een “start to run” programma gescheurd. En van start gegaan. 1 minuut lopen, 1 minuut stappen. 2 minuten lopen en 1 minuut stappen. Enzovoort. De eerste “loopstapjes” waren gezet. Toeval –als dat zou bestaan- hielp me toen een handje. Op één of andere bijeenkomst van LEAD-IN (vroegere VMA, een vzw die leiderschap stimuleert) hoorde ik het inspirerende verhaal van Wilfried Silon over marathons en MMC. Ik besepte toen uiteraard nog niet hoe MMC mijn leven op zijn kop zou zetten. Op eigen houtje verder opgebouwd tot ik 5 km kon lopen. En mij ingeschreven voor de 10 miles van Antwerpen, overmoedig als ik soms kan zijn. Maar die 10 miles verliepen wonderwel héél goed en de loopmicrobe had mij definitief te pakken. Ik begon plots te dromen van een marathon. Het bloed kruipt En het verhaal van Wilfried spookte door mijn hoofd. En dus in juni 2012 lid geworden van MMC met als eerste doel: in april 2013, één jaar na die 10 miles, de marathon van Antwerpen lopen. En zo geschiedde. Met de deskundige hulp van Tomas Valcke. En in die eerste marathon met Nick Dieltiens als haas tijdens de tweede helft van de loop. Wat een unieke, onvergetelijke ervaring. En intussen sprak/spreekt die weegschaal ook opnieuw de waarheid: 86 kg. En het mentaal gevoel dat geen berg te hoog, geen obstakel te moeilijk is. Luchthaven Zaventem. Gate B 05. Nog een half uur en we vliegen naar Boston. Samen met 18 andere enthousiaste lopers. En 9 sympathieke supporters. Als alles goed gaat, loop ik op paasmaandag 2017 mijn tiende marathon. En scheiden enkel London en Tokyo mij nog van de “Masters +”. Maar hier stopt het verhaal niet. Want MMC heeft mijn leven nog veel grondiger op zijn kop gezet. Het zijn niet alleen die 15 kg en die 10 marathons. Toeval –als dat zou bestaan (bis)-zorgde er voor dat ik op 6 december 2014 op het MMC Sinterklaasfeest in de traditionele feestzaal in Aalst recht tegenover een wel heel sympathieke MMC dame kwam te zitten. Een dame die ik niet kende en nog niet eerder had gezien. Maar waarmee een wel heel boeiend gesprek ontstond. Toen de hele zaal 5u later intussen helemaal leeg was, waren we nog aan het praten. Een paar maanden later liepen we samen met 6 andere topvrienden Coast-to-Coast in Italië. En intussen zijn we al bijna één jaar héél gelukkig samen. Mieke zit hier naast mij; we lopen straks onze derde marathon zij aan zij, na Parijs en Chicago vorig jaar. Onafscheidelijk geworden. Ons trainingsprogramma helemaal samen afgewerkt. Zo zalig! We hopen –en zijn er ook absoluut van overtuigd- dat we met elkaar en met al onze MMC-vrienden nog héél veel mooie momenten gaan beleven en nog vele dromen zullen waarmaken.

